

ലൗകിക അലൗകിക സംബന്ധങ്ങളുടെ ത്യാഗം

ഇന്ന് ബാപ്താദ തന്റെ മഹാദാനികളും വരദാനികളുമായ വിശേഷ ആത്മാക്കളെ കാണുകയായിരുന്നു. മഹാദാനിയും വരദാനിയുമാകുന്നതിനുള്ള ആധാരമാണ്- മഹാത്യാഗിയാകുക!. മഹാത്യാഗിയാകാതെ മഹാദാനിയും വരദാനിയാവുക സാധ്യമല്ല. മഹാദാനിയെന്നാൽ ലഭിച്ച ഖജനാവുകള് സ്വാർത്ഥതയില്ലാതെ സർവ്വ ആത്മാക്കളെയും പ്രതി നല്കുന്നവര്, നിസ്വാർത്ഥി. സ്വന്തം സ്വാർത്ഥതക്കുപരിയായ ആത്മാവിനു മാത്രമേ മഹാദാനിയാകുവാന് സാധിക്കൂ. വരദാനി സദാ സ്വയത്തില് ഗുണങ്ങളുടെയും ശക്തികളുടെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഖജനാവുകള് നിറച്ച് സമ്പന്ന ആത്മാവായി, സദാ സകല ആത്മാക്കളെ പ്രതിയും ശ്രേഷ്ഠ ശുഭഭാവനകള് പുലര്ത്തുന്നു. ഒപ്പം തന്നെ സര്വ്വര്ക്കും മംഗളമുണ്ടാകണം എന്ന ശ്രേഷ്ഠ കാമന പുലര്ത്തി സദാ ആത്മീയ ദയാഹൃദയരും, വിശാല ഹൃദയരുമായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവിനു മാത്രമേ വരദാനിയാകുവാന് സാധിക്കൂ. ഇതിനു വേണ്ടി മഹാത്യാഗിയാകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ത്യാഗത്തിന്റെ പരിഭാഷ കേള്പ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ത്യാഗം, തന്റെ ദേഹ സ്മൃതിയുടെ ത്യാഗം. രണ്ടാമത്തെ ത്യാഗം ദേഹ സംബന്ധങ്ങളുടെ ത്യാഗം. ദേഹ സംബന്ധങ്ങളില് ആദ്യത്തേതായ കര്മ്മേന്ദ്രിയങ്ങളുമായുള്ള സംബന്ധം കേള്പ്പിച്ചു. കാരണം 24 മണിക്കൂറും ദേഹിക്ക് ഈ കര്മ്മേന്ദ്രിയങ്ങളുമായിട്ടാണ് സംബന്ധം. ഇന്ദ്രിയജീത്താവുക, അധികാരി ആത്മാവാകുക എന്നത് രണ്ടാമത്തെ ചുവടാണ്. അതിന്റെ സ്പഷ്ടീകരണവും കേട്ടു. ഇനി മൂന്നാമത്തെ കാര്യം ദേഹത്തിനൊപ്പമുള്ള വ്യക്തികളുമായുള്ള സംബന്ധമാണ്. ഇതില് ലൗകിക-അലൗകിക സംബന്ധങ്ങളുണ്ട് വരുന്നു. ഈ രണ്ടു സംബന്ധങ്ങളിലും മഹാത്യാഗിയെന്നാല് മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ പക്ഷണം - രണ്ടു സംബന്ധങ്ങളിലും ആരോടും വെറുപ്പുമുണ്ടാകില്ല, ആരോടും മോഹമോ തലചായ്യാ ഉണ്ടാകില്ല. ആരോടേക്കിലും വെറുപ്പുണ്ടെങ്കില് ആ ആത്മാവിന്റെ അവഗുണം അഥവാ നിങ്ങള്ക്കിഷ്ടപ്പെടാത്ത കര്മ്മം ആവര്ത്തിച്ചാവര്ത്തിച്ച് നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ വിചലിതമാക്കും. ആഗ്രഹിക്കാതെ തന്നെ സങ്കല്പത്തിലും വാക്കിലും സ്വപ്നത്തില് പോലും ആ ആളിന്റെ തലതിരിഞ്ഞ ചിന്തനം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകും. ഓര്മ്മിക്കുന്നത് ബാബയെയായിരിക്കും, പക്ഷെ മുന്നില് വരുന്നത് ആ ആത്മാവായിരിക്കും. ഹൃദയത്തിനു ആരോടേക്കിലും ചായ്യാണ്ടെങ്കില്, മോഹമുണ്ടെങ്കില് ആ ആത്മാവ് ആഗ്രഹിക്കാതെ തന്നെ അതിന്റെ നേര്ക്ക് ആകര്ഷിക്കുന്നു. ഗുണത്തിന്റെ അഥവാ സ്നേഹത്തിന്റെ രൂപത്തില് ബുദ്ധിയെ ആകര്ഷിക്കുന്നു. ആരോടേക്കിലും വെറുപ്പുണ്ടെങ്കില് ആ ആത്മാവ് സ്വാർത്ഥത പൂര്ത്തീകരിക്കപ്പെടാത്തതു കാരണം സ്വാർത്ഥ ബുദ്ധിയെ വിചലിതമാക്കും. സ്വാർത്ഥത പൂര്ത്തിയാകാത്തതിടത്തോളം ആ ആത്മാവിനോടുള്ള വിരോധ സങ്കല്പങ്ങളുടെയും കര്മ്മങ്ങളുടെയും കണക്ക് സമാപ്തമാകില്ല.

വെറുപ്പിന്റെ ബീജമാണ് സ്വാർത്ഥതയുടെ രാജകീയ രൂപമായ- മൂവേണം. ഇയാള് ഇതു ചെയ്യണം, ഇത് ചെയ്യരുത്, ഇത് നടക്കണം. ഈ വേണം എന്ന ആഗ്രഹം ആ ആത്മാവുമായി വ്യര്ത്ഥ സംബന്ധമുണ്ടാകും. വെറുപ്പുള്ള ആത്മാവിനെ പ്രതി സദാ വ്യര്ത്ഥ ചിന്തനം നടക്കുന്നതു കാരണം പരദര്ശന ചക്രധാരിയായി മാറും. പക്ഷെ ഈ വ്യര്ത്ഥ സംബന്ധം നഷ്ടമോഹയാകുവാന് സമ്മതിക്കില്ല. സ്നേഹം കൊണ്ട് മോഹമുണ്ടാകില്ല, പക്ഷെ നിവൃത്തികേടുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകും. പിന്നെ എന്തു പറയും? എനിക്ക് മടുത്തു. അപ്പോള് ആരാണോ മടുപ്പുണ്ടാക്കിയത് അയാളിലേക്ക് ബുദ്ധി പോകുമല്ലോ. സമയവും പോകും, ബുദ്ധിയും പോകും, ശക്തിയും പോകും. അപ്പോള് ഒരു സംബന്ധമിതാണ്. രണ്ടാമത്തേത് നശ്വരമായ സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രാപ്തിയുടെയും ആധാരത്തില് അഥവാ അല്പകാല ആശ്രയം ലഭിക്കുന്നതു കാരണമുള്ള കുനിവ് മോഹമായിരിക്കും. ഇത് ലൗകികത്തിലും അലൗകികത്തിലും ഇരു സംബന്ധങ്ങളിലും ബുദ്ധിയെ വലിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. ലൗകികത്തില് ദേഹ സംബന്ധികളില് നിന്നും സ്നേഹം ലഭിക്കുന്നു, ആശ്രയം ലഭിക്കുന്നു, പ്രാപ്തി ലഭിക്കുന്നു എങ്കില് ആ ഭാഗത്തേക്ക് വിശേഷമായി മോഹമുണ്ടാകുന്നു. ആ മോഹം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പുരുഷാര്ത്ഥം ചെയ്യുന്നു. ഇനി ഒരിടത്തേക്കും ബുദ്ധി പോകില്ല എന്ന് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നു. ലൗകികം വിട്ടു കഴിയുമ്പോള് അലൗകിക സംബന്ധത്തിലും ഇതേ കാര്യങ്ങളുണ്ട് ബുദ്ധിയെ ആകര്ഷിക്കുന്നു അതായത് ബുദ്ധിയുടെ ചായ്വ് സഹജമായി അതിന്റെ നേര്ക്കാക്കുന്നു. ഇതും ദേഹധാരികളുമായുള്ള സംബന്ധം തന്നെയാണ്. ജീവിതത്തില് ഒരു പ്രശ്നം വരുമ്പോള്, മനസ്സ് ഉലയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുണ്ട് വരുമ്പോള് ആഗ്രഹിക്കാതെ തന്നെ അല്പകാല ആശ്രയം നല്കുന്നയാളെ, അല്പകാല പ്രാപ്തികള് നല്കുന്നയാളെ, മോഹമുള്ള ആത്മാവിന്റെ തന്നെ ഓര്മ്മ വരും. ഒരിക്കലും ബാബ ഓര്മ്മയില് വരില്ല. ഇപ്രകാരം മോഹത്തില് കുടുങ്ങി കിടക്കുന്ന ആത്മാക്കള് സ്വയത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, സ്വയം ശരിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നോ, ബാബ നിരാകാരനും ആകാരനുമല്ലേ, സാകാരത്തില് ആരെങ്കിലുമൊക്കെ വേണ്ടേ! എന്നാല് അവര് ഇത് മറന്നു പോകുന്നു- ഒരു ബാബയില് നിന്നും സര്വ്വ പ്രാപ്തികളുടെ സംബന്ധമുണ്ടെങ്കില്, സര്വ്വ

സംബന്ധങ്ങളുടെ അനുഭവമുണ്ടെങ്കില്, സദാ ആശ്രയം നല്കുന്നവനില് ഉറച്ച വിശ്വാസവും നിശ്ചയവുമുണ്ടെങ്കില് ബാപ്റ്റിസ്മം നിരാകാരവും ആകാരവുമായിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ ബന്ധനത്തില് ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. സാകാരരൂപത്തിന്റെ അനുഭവം നല്കും. അനുഭവം ഉണ്ടാകാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? സര്വ്വ സംബന്ധങ്ങളും ഒരു ബാബയുമായി വേണമെന്ന് ജ്ഞാനത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്, പക്ഷെ ജീവിതത്തില് ആ സര്വ്വ സംബന്ധങ്ങളു് കൊണ്ടു വന്നിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ട് സര്വ്വ സംബന്ധങ്ങളുടെ സാക്ഷാത് അനുഭൂതി ലഭിക്കുന്നില്ല. ഭക്തിമാര്ഗ്ഗത്തിലെ ഭക്തമാലയിലെ ശിരോമണി മീരക്ക് സാക്ഷാത്ക്കാരമല്ല, സാക്ഷാല് അനുഭവമാണ് ഉണ്ടായതെങ്കില്, എന്താ ജ്ഞാനസാഗരന്റെ നേരിട്ടുള്ള ജ്ഞാനസ്വരൂപരായ കുട്ടികള്ക്ക് സാകാര രൂപത്തില് സര്വ്വ പ്രാപ്തികളുടെ ആധാരമുര്ത്തിയും സദാ ആശ്രയം നല്കുന്നവനുമായ ബാബയുടെ അനുഭവം ഉണ്ടാവില്ലേ! പിന്നെ എന്തിനാണ് സര്വ്വശക്തിമാനെ വിട്ട് യഥാശക്തി ആത്മാക്കളെ ആശ്രയമാക്കി മാറ്റുന്നത്! ഗൃഹ്യമായ കര്മ്മത്തിന്റെ ഈ കണക്ക് ബുദ്ധിയില് വയ്ക്കൂ. കര്മ്മങ്ങളുടെ കണക്ക് എത്ര ഗൃഹ്യമാണ്, ഇത് മനസ്സിലാക്കൂ. ഏതെങ്കിലും ആത്മാവിലൂടെ അല്പകാല ആശ്രയമെടുക്കുമ്പോള്, അഥവാ പ്രാപ്തികളുടെ ആധാരമാക്കുമ്പോള്, ആ ആത്മാവിലേക്ക് ബുദ്ധിയുടെ ചായ് ഉണ്ടാകുന്നതു കാരണം കര്മ്മാതീതമാകുന്നതിനു പകരം കര്മ്മങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിലേക്ക് ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരാള് കൊടുത്തു, മറ്റേയാള് വാങ്ങി- അപ്പോള് ആത്മാവും ആത്മാവും തമ്മില് കൊടുക്കല് വാങ്ങലായി. കൊടുക്കല് വാങ്ങലിന്റെ കണക്ക് ഉണ്ടാവുകയാണോ ചെയ്തത് തീരുകയാണോ ചെയ്തത്? ആ സമയത്ത് ഇങ്ങനെയാണ് അനുഭവം ഉണ്ടാവുക- ഞങ്ങളു് മുന്നോട്ട് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ അത് മുന്നോട്ട് പോകല് അല്ല, കര്മ്മബന്ധനത്തിന്റെ കണക്ക് വര്ദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിന്റെ റിസള്ട്ടെന്തായിരിക്കും? കര്മ്മബന്ധനമുള്ള ആത്മാവിനു ബാബയുമായുള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ അനുഭവമുണ്ടാകില്ല. കര്മ്മബന്ധനത്തിന്റെ ഭാരമുള്ള ആത്മാവിനു ഓര്മ്മയുടെ യാത്രയില് സമ്പൂര്ണ്ണ സ്ഥിതിയുടെ അനുഭവമുണ്ടാവില്ല. അവര് ഓര്മ്മയുടെ വിഷയത്തില് സദാ ദുര്ബ്ബലിക്കും. ജ്ഞാനം കേള്ക്കുന്നതിലും കേള്പ്പിക്കുന്നതിലും സമര്ത്ഥരായിരിക്കും, വിവേകികളായിരിക്കും, പക്ഷെ സാരസ്വരൂപരായിരിക്കില്ല. സേവനയുക്തരായിരിക്കും, പക്ഷെ വിഘ്നവിനാശകരായിരിക്കില്ല. സേവനം വര്ദ്ധിപ്പിക്കും, പക്ഷെ വിധിപൂര്വ്വമായിട്ടുള്ള വര്ദ്ധനവായിരിക്കില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവിനു കര്മ്മബന്ധനത്തിന്റെ ഭാരമുള്ളതു കാരണം സ്പീക്കറുകുവാന് സാധിക്കും പക്ഷെ സ്പീഡില് പോകാനാവില്ല, അതായത് പറയുന്ന കലയുടെ സ്പീഡ് അനുഭവപ്പെടില്ല. രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുള്ള ദേഹ സംബന്ധങ്ങളാണ് - അത് മഹാത്യാഗിയാകുവാന് സമ്മതിക്കില്ല. ആദ്യം ഈ ദേഹ സംബന്ധം മാത്രം പരിശോധിക്കൂ, ഏതെങ്കിലും ആത്മാവിനോട് വെറുപ്പിന്റെ സംബന്ധത്തിലോ, പ്രാപ്തികളുടെ അഥവാ ആശ്രയത്തിന്റെ സംബന്ധത്തിലോ മോഹമൊന്നുമില്ലല്ലോ, അതായത് ബുദ്ധിയുടെ ചായ് ഇല്ലല്ലോ. അടിക്കടിയുള്ള ബുദ്ധിയുടെ പോക്ക് അഥവാ ചായ് തെളിയിക്കുന്നത് ഭാരമുണ്ടെന്നാണ്. ഭാരമുള്ള വസ്തു കുനിയും. ഇതും കര്മ്മങ്ങളുടെ ഭാരമായി തീരുന്നു, അതുകൊണ്ട് ആഗ്രഹിക്കാതെ തന്നെ ബുദ്ധിയുടെ കുനിവ് അവിടെ ഉണ്ടാവുക തന്നെ ചെയ്യും. മനസ്സിലായോ! ഇപ്പോള് ഒരു ദേഹ സംബന്ധത്തിന്റെ കാര്യമാണ് കേള്പ്പിച്ചത്.

അവരവരോട് തന്നെ ചോദിക്കൂ- ഞാന് ദേഹ സംബന്ധങ്ങളെ ത്യജിച്ചോ? അതോ ലൗകികം ത്യജിച്ച് അലൗകികത്തിലേക്ക് ചേര്ത്തോ? കര്മ്മാതീതമാകുന്ന ആത്മാക്കള് ഈ കര്മ്മ ബന്ധനത്തെയും ത്യാഗം ചെയ്യൂ. ബ്രഹ്മണര്ക്ക് ഈ സംബന്ധങ്ങളുടെ ത്യാഗം തന്നെയാണ് ത്യാഗം. ത്യാഗത്തിന്റെ പരിഭാഷ എന്താണെന്ന് മനസ്സിലായോ? ഇനി പിന്നീട് കേള്പ്പിക്കാം. ഇപ്പോള് ത്യാഗത്തിന്റെ സപ്താഹ കോഴ്സ് നടക്കുകയാണല്ലോ. ഇന്നത്തെ പാഠം ഉറച്ചോ? ബ്രഹ്മണരുടെ വിശേഷത തന്നെയാണ് മഹാത്യാഗം. ത്യാഗമില്ലാതെ ഭാഗ്യമുണ്ടാവില്ല. ബ്രഹ്മാകുമാര് കുമാരിയായത് ത്യാഗമായി എന്ന വിചാരമൊന്നുമില്ലല്ലോ അല്ലേ? ബ്രഹ്മാകുമാര് കുമാരിമാര്ക്ക് ത്യാഗത്തിന്റെ പരിഭാഷ വളരെ ഗൃഹ്യമാണ്. മനസ്സിലായോ. ശരി. ഇപ്രകാരം സദാ നിസ്വാര്ത്ഥികളായവര്ക്ക്, സര്വ്വ മംഗളകാരികളായവര്ക്ക്, സര്വ്വ പ്രാപ്തികളെയും സേവനത്തില് ഉപയോഗിച്ച് സ്വരൂപിക്കുന്നവര്ക്ക്, സദാ ദാതാവിന്റെ കുട്ടികളായി കൊടുക്കുന്നവര്ക്ക്, എടുക്കുന്ന അല്പകാല പ്രാപ്തികളില് നിന്നും നിഷ്ക്കാമികളായിരിക്കുന്നവര്ക്ക്, സദാ സത്യത്തെ പ്രതി ശുഭഭാവനയും ശുഭകാമനയും പുലര്ത്തുന്ന മഹാദാനികളായ വരദാനികളായ ശ്രേഷ്ഠ ആത്മാക്കള്ക്ക് ബാപ്റ്റിസ്മയുടെ സ്നേഹ സ്മരണകളും നമസ്കാരവും.

ടീച്ചേഴ്സിനൊപ്പം

സേവാധാരികളായ ആത്മാക്കള്ക്ക് സദാ ഒരേ ഒരു ലക്ഷ്യമാണുണ്ടായിരിക്കുക- ബാപ്സമാനാകണം. കാരണം ബാബക്കു സമാനം സീറ്റില് സെറ്റാകണം. ഏതുപോലെ ബാബ ടീച്ചറായി മാറി, ശിക്ഷണം നല്കുന്നതിനു നിമിത്തമായി മാറി, അതുപോലെ സേവാധാരി ആത്മാക്കള് ബാബക്കു സമാനമായ കര്ത്തവ്യത്തില് സ്ഥിതി ചെയ്യണം. ബാബയുടെ ഗുണം ഏതുപോലെയാണ്, അതു തന്നെയായിരിക്കണം സേവാധാരിയുടെ ഗുണം. സദാ ആദ്യം ഇത് പരിശോധിക്കൂ- പറയുന്ന ഓരോ വാക്കും ബാപ്സമാനായിരിക്കണം. എന്ത് സങ്കല്പിക്കുന്നുവോ അത് ബാപ്സമാനായിരിക്കണം. അങ്ങനെയല്ലയെങ്കില് പരിശോധിച്ച് പരിവര്ത്തനപ്പെടുത്തൂ. കര്മ്മത്തിലേക്കു പോകരുത്. ഇങ്ങനെ

പരിശോധിച്ച് പ്രാക്ടിക്കൽ ആക്കുന്നതിലൂടെ എന്തുണ്ടാകും? ബാബ സദാ സേവാധാരിയായിരുന്നുകൊണ്ടും സർവ്വരോടും പ്രിയപ്പെട്ടും സർവ്വരിൽ നിന്നും വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നതുപോലെ, സേവനം ചെയ്യുമ്പോൾ സർവ്വരോടും ആത്മീയ സ്നേഹത്തിലിരിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ സർവ്വരിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ബാബയുടെ മുഖ്യ വിശേഷത ഇതാണ് - എത്രമാത്രം പ്രിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും വേറിട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ബാപ്സമാൻ സേവനത്തിൽ പ്രിയപ്പെട്ടും ബുദ്ധിയോഗം കൊണ്ട് സദാ ഒരേയൊരു ബാബക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടും സർവ്വരോടും വേറിട്ടുനിൽക്കുക. അങ്ങനെയെങ്കിൽ പറയാം ബാപ്സമാൻ സേവാധാരി. ടീച്ചർ എന്നാലർത്ഥം വിശേഷമായി ബാബയുടെ ഈ വിശേഷത ഫോളോ ചെയ്യുക. സേവനത്തിൽ എല്ലാവരും വളരെയധികം പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്, എന്നാൽ എവിടെ വേറിടണം എവിടെ പ്രിയപ്പെടണം, ഇക്കാര്യത്തിൽ വിശേഷ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണം. സ്നേഹത്തോടു കൂടി സേവനം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ശരിയാവില്ല, സ്നേഹത്തിൽ കൂടുങ്ങി സേവനം ചെയ്യുന്നതും ശരിയാവില്ല. സ്നേഹത്തോടുകൂടി സേവനം ചെയ്യണം, എന്നാൽ വേറിട്ട സ്ഥിതിയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്ത് ചെയ്യണം, അപ്പോൾ സേവനത്തിൽ സഫലതയുണ്ടാകും. പരിശ്രമത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സഫലത കുറവാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും പ്രിയപ്പെട്ടും വേറിട്ടുനിൽക്കേണ്ട സന്തുലത്തിൽ കുറവുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സേവാധാരിയെന്നാലർത്ഥം ബാബക്കു പ്രിയപ്പെട്ട് സർവ്വരിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുന്നവർ. ഇതാണ് ഏറ്റവും നല്ല സ്ഥിതി. ഇതിനെയാണ് കമലപുഷ്പ സമാന ജീവിതമെന്നു പറയുക. അതുകൊണ്ടാണ് ശക്തികളുടെ കമലാസനം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ശക്തിയെ കമലപുഷ്പത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതായി കാണിക്കുന്നു, കാരണം കമലപുഷ്പത്തിനു സമാനം വേറിട്ടും പ്രിയപ്പെട്ടുമിരുന്നു. എല്ലാ സേവാധാരികളും കമലാസനത്തിൽ ഇരിക്കുകയാണോ? ആസനം എന്നാലർത്ഥം സ്ഥിതി. സ്ഥിതിക്കാണ് ആസന രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ താമരയിലാരും കയറിയിരിപ്പില്ലല്ലോ? സദാ കമലാസനത്തിൽ ഇരിക്കൂ. താമര ചെളിയിൽ പൂണ്ടു പോകാതിരിക്കുവാൻ സദാ ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

കുമാരന്മാരോട്
 കുമാർ ജീവിതത്തിൽ ബാബയുടേതാവുക - എത്ര ഭാഗ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ്. ഞാൻ എത്രയോ ബന്ധനങ്ങളിൽ പെട്ടു പോകാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു എന്ന് അനുഭവം ചെയ്യാറുണ്ടോ? കുമാർ ജീവിതം എന്നാൽ അനേക ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തമായ ജീവിതം. ഒരു പ്രകാരത്തിലുമുള്ള ബന്ധനമില്ല. ദേഹാഭിമാനത്തിന്റെ ബന്ധനവും ഉണ്ടായിരിക്കരുത്. ദേഹാഭിമാനത്തിൽ നിന്നുമാണ് എല്ലാ ബന്ധനങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നത്. സദാ ആത്മാ ഭായി - ഭായി എന്നു വിചാരിച്ച് നടക്കൂ. ഈ സ്മൃതിയിലൂടെ കുമാർ ജീവിതം സദാ നിരീഹ്വനമായി മുന്നോട്ട് പോകും. സങ്കല്പത്തിലോ സ്വപ്നത്തിലോ പോലും ഒരു ദുർബ്ബലത ഉണ്ടാകരുത് - അങ്ങനെയെങ്കിൽ പറയാം വിഹ്വന വിനാശകനാണ്. നടക്കുമ്പോഴും കറങ്ങുമ്പോഴും ഞാൻ ആത്മാവാണെന്ന സ്വാഭാവിക സ്മൃതി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. കാണുന്നതും ആത്മാവിനെ, കേൾക്കുന്നതും ആത്മാവായിട്ട്. ഈ പാഠം ഒരിക്കലും മറക്കരുത്. കുമാരന്മാർ സേവനത്തിൽ വളരെ മുന്നിലേക്കു പോകുന്നു. പക്ഷെ സേവനം ചെയ്തു പോകേ സ്വന്തം സേവനം മറക്കുകയാണെങ്കിൽ വിഹ്വനങ്ങളു വന്നു ചേരും. കുമാരൻ എന്നാൽ കഠിനാദ്ധ്വാനി തന്നെയാണ്, പക്ഷെ നിരീഹ്വനമാകണം. സ്വ സേവനത്തിന്റെയും വിശ്വ സേവനത്തിന്റെയും സന്തുലനമുണ്ടായിരിക്കണം. സ്വ സേവനത്തിൽ അലസരാകും വിധം വിശ്വസേവനത്തിൽ അത്രക്ക് മുഴുകി പോകരുത്. കാരണം കുമാരന്മാർക്ക് എത്ര സ്വയത്തെ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടു പോകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അത്രയും കൊണ്ടു പോകുവാൻ സാധിക്കും. കുമാരന്മാർക്ക് ശാരീരിക ശക്തിയുണ്ട്, പിന്നെ ദൃഢ സങ്കല്പത്തിന്റെ ശക്തിയുമുണ്ട്, അതുകൊണ്ട് എന്താഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അത് ചെയ്ത് ഈ രണ്ടു ശക്തികളിലൂടെ മുന്നേറുവാൻ സാധിക്കും. സന്തുലനം ചെയ്യുന്ന കല ഉയരുന്ന കലയിലേക്കു കൊണ്ടു പോകും. സ്വ സേവനത്തിന്റെയും വിശ്വ സേവനത്തിന്റെയും ബാലൻസുണ്ടെങ്കിൽ നിരീഹ്വന അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായിരിക്കാൻ കഴിയും.

2. കുമാരന്മാർ സദാ ബാബയുടെ കൂടെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? ബാബയും ഞാനും സദാ കൂടെയാണ്, അങ്ങനെ സദാകാലത്തെ കൂട്ടുകാരായിട്ടുണ്ടോ? സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ ആരെയെങ്കിലുമൊക്കെ കൂട്ടുകാരാക്കാറുണ്ട്, നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ആരാണ് കൂട്ടുകാരൻ? (ബാബ)! ഇത്രയും സത്യമായ ഒരു കൂട്ടുകാരനെ മറ്റൊരിക്കലും ലഭിക്കില്ല. എത്ര പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരനാണെങ്കിലും ദേഹധാരി കൂട്ടുകാർക്ക് സദാ കൂട്ടുകെട്ട് നിറവേറ്റുവാൻ സാധിക്കില്ല, ഈ ആത്മീയ കൂട്ടുകാരനാണെങ്കിലോ സദാ കൂട്ടുകെട്ട് നിറവേറ്റുന്നവനാണ്. അപ്പോൾ കുമാരന്മാർ തനിച്ചാണോ അതോ കവൈന്റാണോ? (കവൈന്റണ്). വേറേ ആരെയെങ്കിലും കൂട്ടുകാരാക്കാറുള്ള സങ്കല്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ? എന്തെങ്കിലും ബുദ്ധിമുട്ട് വന്നാൽ, അസുഖം വന്നാൽ, ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ട് വന്നാൽ മറ്റാരെയെങ്കിലും കൂട്ടു പിടിക്കുവാനുള്ള സങ്കല്പം വരുമോ ഇല്ലയോ? എപ്പോഴെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു സങ്കല്പം വന്നാൽ അതിനെ വ്യർത്ഥ സങ്കല്പമെന്നു മനസ്സിലാക്കി സദാ കാലത്തേക്കുമായി സെക്കന്റിലെ സമാപ്തമാകണം. കാരണം ആരെയോണോ ഇന്ന് കൂട്ടുകാരനെന്നു വിചാരിക്കുന്നത്, നാളെ അയാൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന് യാതൊരു ഉറപ്പുമില്ല. അതുകൊണ്ട് വിനാശി കൂട്ടുകെട്ട് ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ എന്തു നേട്ടമാണുള്ളത്. അതിനാൽ സദാ കവൈന്റെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ മറ്റു

സങ്കല്പങ്ങളു് സമാപ്തമാകും, കാരണം സർവ്വശക്തിമാൻ കൂടെയുണ്ടു്. സൂര്യനു മുന്നിൽ അന്ധകാരം നില്ക്കാത്തതു പോലെ സർവ്വശക്തിമാനു മുന്നിൽ മായക് നില്ക്കാനാവില്ല. അപ്പോളു് എല്ലാവരും മായാജിത്താകും. ശരി. ഓം ശാന്തി.

വരദാനം :- വരദാനം:- തന്റെ ക്ഷമാസ്വരൂപത്തിലൂടെ ശിക്ഷണം നല്കുന്ന മാസ്റ്റർ ക്ഷമാസാഗരനായി ഭവിക്കൂ.

അഥവാ ഏതെങ്കിലും ആത്മാവു് നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെ ഇളക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അമംഗളത്തിന്റെ ഭാവന പുലർത്തുകയാണെങ്കിൽ, അവരെയും നിങ്ങളു് നിങ്ങളുടെ മംഗള ഭാവനയിലൂടെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തു, അതായത് അവരോടു് ക്ഷമിക്കൂ. പരിവർത്തനപ്പെടുത്താനായില്ലെങ്കിൽ മാസ്റ്റർ ക്ഷമാ സാഗരമായി മാറി ക്ഷമിക്കൂ. നിങ്ങളുടെ ക്ഷമ ആ ആത്മാവിനുള്ള ശിക്ഷണമാകും. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ശിക്ഷണങ്ങളു് നല്കിയാൽ ചിലർ മനസ്സിലാക്കും, ചിലർ മനസ്സിലാക്കില്ല. പക്ഷെ ക്ഷമിക്കുക എന്നാൽ ശുഭ ഭാവനയുടെ അനുഗ്രഹങ്ങളു് നല്കലാണു്, സഹയോഗം കൊടുക്കലാണു്.

സ്റ്റോഗൻ :- സദാ സന്തോഷമായിരിക്കുന്നവരാണു് സ്വയത്തിനും സർവ്വർക്കും പ്രിയരാകുന്നതു്.